

Voorwerp

Verzoek om een prejudiciële beslissing — Corte suprema di cassazione (Italië) — Uitlegging van artikel 9, lid 2, sub e, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1) — Diensten op gebied van reclame — Bepaling van plaats van dienst — Dienst verricht door op grondgebied van Gemeenschap gevestigde onderneming ten behoeve van onderneming die in derde land is gevestigd, maar fiscale vertegenwoordiger heeft op grondgebied van lidstaat

Dictum

Ter zake van diensten op gebied van de reclame wordt de plaats van de dienst, wanneer de ontvanger van de dienst is gevestigd buiten het grondgebied van de Europese Gemeenschap, in beginsel, volgens artikel 9, lid 2, sub e, van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, zoals gewijzigd bij de Tiende richtlijn (84/386/EEG) van de Raad van 31 juli 1984, vastgesteld op de plaats waar de ontvanger zijn zetel heeft. De lidstaten kunnen evenwel gebruikmaken van de in artikel 9, lid 3, sub b, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, voorziene bevoegdheid om in afwijking van voornoemd beginsel de plaats van de betrokken diensten vast te stellen in het binnenland van de betrokken lidstaat.

Indien gebruik wordt gemaakt van de in artikel 9, lid 3, sub b, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, voorziene bevoegdheid, wordt een dienst op het gebied van de reclame die door een binnen de Europese Gemeenschap gevestigde dienstverrichter is verricht ten behoeve van een in een derde land gevestigde ontvanger, ongeacht of deze ontvanger de eind- of de eerste ontvanger is, geacht te zijn verricht binnen de Europese Gemeenschap, mits het werkelijke gebruik en de werkelijke exploitatie, in de zin van artikel 9, lid 3, sub b, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, in het binnenland van de betrokken lidstaat geschieden. Bij diensten op het gebied van de reclame is dit het geval wanneer de reclameboodschappen die het voorwerp van de dienst vormen, worden verspreid vanuit de betrokken lidstaat.

Artikel 9, lid 3, sub b, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, kan er niet toe leiden dat diensten op het gebied van de reclame die door een buiten de Europese Gemeenschap gevestigde dienstverrichter ten behoeve van zijn eigen klanten worden verricht, worden belast, ook wanneer deze dienstverrichter de hoedanigheid zou hebben van eerste ontvanger in het kader van een eerdere dienst, aangezien een dergelijke dienst niet valt binnen het toepassingsgebied van artikel 9, lid 2, sub e, van deze richtlijn en, meer in het algemeen, van dat van artikel 9 van voornoemde richtlijn in zijn geheel, waarnaar artikel 9, lid 3, sub b, van diezelfde richtlijn uitdrukkelijk verwijst.

De belastbaarheid van een dienst in de zin van artikel 9, lid 3, sub b, van de Zesde richtlijn (77/388), zoals gewijzigd, staat niet in de weg

aan het recht van de belastingplichtige op teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde, indien hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 2 van de Dertiende richtlijn (86/560/EEG) van de Raad van 17 november 1986 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Regeling voor de teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan niet op het grondgebied van de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen.

De aanwijzing van een fiscaal vertegenwoordiger is als zodanig niet van invloed op de vraag of de door de vertegenwoordigde persoon ontvangen of verrichte diensten al dan niet belastbaar zijn.

(¹) PB C 64 van 08.03.2008.

Beschikking van het Hof (Derde kamer) van 27 november 2008 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Spanje) — N.N. Renta SA/Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

(Zaak C-151/08) (¹)

(Artikel 104, lid 3, van het Reglement voor de procesvoering — Zesde BTW-Richtlijn — Artikel 33, lid 1 — Begrip „omzetbelasting” — Nationale belasting op overdracht van kapitaal en op authentieke akten)

(2009/C 90/09)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: N.N. Renta SA

Verwerende partijen: Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

Voorwerp

Verzoek om prejudiciële beslissing — Tribunal Superior de Justicia de Cataluña — Uitlegging van artikel 33 van de Zesde richtlijn (77/388/EEG) van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1) — Begrip „omzetbelasting” — Nationale belasting op overdracht van kapitaal en op authentieke akten

Dictum

Artikel 33, lid 1 van de zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag, zoals gewijzigd bij richtlijn 91/680/EEG van de Raad van 16 december 1991, moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan de heffing van het progressieve of evenredige tarief van de belasting op overdracht van kapitaal en op authentieke akten, wanneer deze heffing betrekking heeft op het afsluiten van een koopovereenkomst door een ondernemer wiens activiteit bestaat in de koop en verkoop van onroerende goederen of in de koop daarvan voor latere verbouwing of verhuur.

(¹) PB C 158 van 21.06.2008.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het
Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op 4 december 2008
— Friedrich G. Barth/Bundesministerium für Wissenschaft
und Forschung**

(Zaak C-542/08)

(2009/C 90/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Friedrich G. Barth

Verwerende partij: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Prejudiciële vragen

1) Vormt de toepassing van een verjaringsregel, die voorziet in een verjaringstermijn van drie jaar, in een geval als dat van het hoofdgeding waarin een bijzondere anciënniteitstoelage vóór het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 30 september 2003, Köbler (C-224/01, jurispr. blz. I-10239) op grond van een met het gemeenschapsrecht onverenigbare nationale regeling niet is uitgekeerd aan een migrerende werknemer, een indirecte discriminatie van migrerende werknemers in de zin van artikel 39 EG en artikel 7, lid 1, verordening (EEG) nr. 1612/68 (¹) of een beperking van het in deze bepalingen gewaarborgde vrije verkeer van werknemers?

2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: Staan artikel 39 EG en artikel 7, lid 1, verordening (EEG) nr. 1612/68 in een geval als dat van het hoofdgeding in de weg aan de toepassing van een dergelijke verjaringsregel op een bijzondere anciënniteitstoelage die vóór het arrest Köbler op grond van een met het gemeenschapsrecht onverenigbare nationale regeling is uitgekeerd aan een migrerende werknemer?

3) Staat onder omstandigheden als die in het hoofdgeding het doeltreffendheidsbeginsel eraan in de weg om met betrekking tot de uitoefening van een in het verleden ontstaan recht op een bijzondere anciënniteitstoelage die in strijd met het gemeenschapsrecht op grond van ondubbelzinnig geformuleerde nationale voorschriften niet is uitgekeerd, een verjaringsregel toe te passen die voorziet in een verjaringstermijn van drie jaar?

(¹) PB L 257, blz. 2.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het
Bundesfinanzhof (Duitsland) op 15 januari 2009 — Gudrun
Schwemmer/Agentur für Arbeit, Villingen-Schwenningen
— Familienkasse**

(Zaak C-16/09)

(2009/C 90/11)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Gudrun Schwemmer

Verwerende partij: Agentur für Arbeit, Villingen-Schwenningen — Familienkasse

Prejudiciële vragen

1) Moet artikel 76, lid 2, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (¹) op overeenkomstige wijze worden toegepast op artikel 10, sub a, van verordening (EEG) nr. 574/72 van de Raad van 21 maart 1972 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EEG) nr. 1408/71 (²), wanneer de rechthebbende ouder de in het land van arbeid aan hem toekomstige gezinsbijslagen niet aanvraagt?